

su neki ljudi koji rade u tvornici za čašice, u širokoj ulici, Radnička cesta. Samo ne znam zašto sve te ljude ujna Tereza toliko mrzi kad joj ništa nisu učinili. Ali ona je uvijek takva, samo kuka. Jadni ujak Ljubo, nije njemu lako, biti poštar i imati takvu ženu, to je da se čovjek ubije. Baš je tako rekao. A ujna Tereza je rekla da se žena može odmah ubiti kad je zapadne muž koji je poštar i još takav kakav je on. Onda su se opet posvađali i otišli kući.

Najsmješniji je i najbogatiji i najšareniji ujak Marko koji živi u Americi. On je mnogo stariji od mame i najstariji od svih ujaka. Prošlog ljeta je bio kod nas sa ženom, mojom ujom Mary koja se nekad zvala Mara, kako mama kaže i sa djecom, koji su moji rodaci samo su već veliki i zovu se Jim, Joe i Sem. Ujna Mary je jedna smiješna šarena žena koja cijeli dan hoda po kući s nekakvim sprejevima i cijelu kuću dezinficira, jesam li ovo dobro izgovorio, i stalno nas sve tjera na pranje ruku, a ujaka Marka najviše. On zapravo stalno i drži ruke u vodi, a kad nešto jede onda je to užas. Ujna Mary pere sve konzerve i limune i naranče. I bananu opere pa je tek onda oguli. Pere i orahe i lješnike, a kad je komad kruha pao meni u krilo htjela je i njega oprati ali mama nije dala pa su se skoro posvađale. Mama kaže za nju da je ona hipokondor ili tako nekako, a ja znam da je medicinska sestra koja radi u hospitalu u gradu koji se zove Boston. Pitao sam je, peru li oni svi u hospitalu tako često ruke, a ona je rekla je da ja o tome ništa ne znam i da je sve puno bolesti. To je sigurno kod nje istina jer je neprekidno gutala razne pilule i aspirine tako da nije ni ručala ni večerala. Samo je mlijeko pila i kiselu vodu. Rodake nisam ni vidio, oni su stalno bili u nekoj velikoj limuzini i samo su me jednom provozali kad smo išli na groblje.

Ujak Marko me je svašta pitao i stalno se smijao pa je to meni bilo jako smiješno pa sam se i ja stalno smijao i tako smo se obojica samo smijali i svi su se smijali, a ujna Mary je rekla da je ujak podjetinjio i da ja na njega loše djelujem. A mama je za nju rekla kad su otišli da je ona dobra Baba Roga. Tetka Mary mi je iz Amerike poslala jedne šarene gaće koje sam obukao samo jednom pa mi se cijela ulica smijala i svi su se za mnom okretali kao da imam rupu otraga. Htio sam ih skinuti na sred ceste, manje bi se smijali da sam gol.

Imam još mnogo rodbine, ali sad nemam više vremena da vam o njima pričam jer moram ići. Kad se vratim onda ćemo nastaviti. Čeka me rođak Šimun čija majka Zora radi kod mesara Ike i pravi mu kobasice ali Šimunov tata Blago kaže: „K vragu i te kobasice, sumnjam ja u kobasice.“ I ja sumnjam jer kod Ike nema nikad ni kobasica ni mesa, on uvijek drži samo kosti, a njegova kćer Pavica, čiji brat Dinko ide s Tonijem u četvrti razred, je rođica onoj Mladenki o kojoj sam vam pričao da je dosadna jer je njezina tetka Anda iz istoga mjesta odakle je i Mladenkina mama Ružica koja kupuje mlijeko u našem dućanu pa se uvijek svađa s poslovođom Vlatkom čija žena Tonka nema dva zuba jer ih je izvadila da stavi zlatne pa joj je onda netko rekao da grom može udariti u zlato ako ga stavi naprijed jer ima zube kao zec pa joj strše vani i sad hoda bez zuba. O čemu sam ono govorio? Da, taj Šimun koji me dolje čeka, sigurno je najbrži u našoj ulici, on nikad ne može stajati na jednom mjestu, nego stalno trči. „Kad me svrbi nešto u nogama“ — kaže on i samo trčkara, a njegov učitelj Gojko ga stalno šalje po novine i cigare i sav grad gleda Šimuna kako po cijeli dan trči. On se isto čudi meni koliko ja ljudi znam, a to nije ništa jer ja poznajem još i tetu Slavicu i Mariju i Jadranku i njenu kćer Ljubicu i onu Anku što dolazi i Dragicu iz pošte, i Ivu i Maju i Dijanu i Tajanu i Veru i Smiljanu koja ima krive noge, i druge ženske, Draženku, Gordanu, Radmilu, Sanju, Almu i Ljiljanu, pa onda Jasminu, Grozdanu i baku Anu, i ona je ženska, i Mirjanu i Vesnu, pa Spomenku, Katarinu, Višnju, Anđelu, Zaticu, Ivanku, Jagodu, Milku, Elviru, Martu, Ceciliju, Vlastu, Biserku koja nam je najbliža susjeda, Jasnju, Divnu, Branku i Koraljku koja ima tri psa, onda Željku, Paulu, Barbaru i Vanju, i još mnogo drugih ženskih, a od muških znadem još Antu, Nevenka, Miodraga, Franu, Jozu, Ivicu, Dragu, Mladena, Željka, Tihomira, Vjekoslava, Vladimira, Slavka, Miroslava, Danila, Nikšu, Branimira, Aleksu, Velimira, Nenada, Trpimira, Branka, Iliju, Petra, Ignaca, Josipa, Veselka, Tomislava, Inoslava, Vinka, Braslava, Mirka, Stanka, Žarka, Zvonka, Zdenka, Vječeslava, Krunu, Stanislava, Križu, Danu, Damijana, Strahimira, Martina, Matu, Božu, Marinka, Ambroza, Dalibora, Janka, Borislava, Dubravka, Juraja, Darka, Marina, Venu, Stjepu, Matiju, Jakšu, i... tko me to zove? Nema veze, sad idem, ali znadem ja njih još.

vladimir f. reinhofer

taj prazni prostor

IMAM SAMO NEMANJE

sa stropa se cijedi prašina
sve tiho je kao pred oluju
vlakovi odlaze u nikamo
a ja ostajem sa sobom nasamo
nije ni to tako loše
ima i gorih stvari od onih najgorih
ponavljam tuđe misli i pokrete
odvajkada nisam svoj
nemam stila ni manira
imam samo nemanje

TAJ PRAZNI PROSTOR

taj prazni prostor između
briše granice nehaja
jednu zoru bez sutra
samilosti nemam za siromašne duhom
neka ih voda odnese!
voda nije samo za pranje
bolje u mraku nego na svježem zraku
boli me glava od svježeg zraka

STALNO NIKUD IDEM

stalno nikud idem
nazad kročim
u besmislu uživam
svugdje me nema
vrijeme briše granice
netopir čuk ne zna za muk
ulica prazna koracima odjekuje
vrijeme gazim
amo-tamo amo-tamo
pa opet nikuda
kada se spazim
nigdje se ne nalazim
kako kome meni nikako

KRAVOMIRE, TKO TI SRCE LIJEČI

neizmjerne je moja tama
ne postoji takova jama
moj kume, postoje šume
hajdemo, hajdemo u šume

šta ćemo raditi u šumi?
šta ćemo raditi u šumi?

u šumi ćemo brati cvijeće
a kad naberemo dosta
a kad naberemo dosta
trpat ćemo jedan drugom u usta
šuma će biti puna mrtvac
a onda će doći jedan čika s kamerom
i sve to snimiti kao špicu
za jedan novi film